

Bilag 6.**DANSK INGENIØRFORENING**

Den 27. januar 1975.

Selskab for Arbejdsmiljø.

Selskab for Arbejdsmiljø, som er en tværfaglig gruppe under Dansk Ingeniørforening, har drøftet forslaget til lov om arbejdsmiljø og tillader sig hermed at fremsætte følgende kommentarer.

Lovens formål.

Lovens formål er formuleret vagt. Det forekommer alligevel rimeligt at præcisere lovens hensigt til start. Der kan rejses indvendinger mod formuleringen, begreber som „sund“ og „sikker“ lader sig ikke definere, og det er uklart, hvad der lægges i ordene „i overensstemmelse med“.

Lovens administrative hovedprincip.

Lovens administrative hovedprincip fastslås i § 1, stk. 2. Man tilsigter at hovedvægten i arbejdsmiljøarbejdet skal foregå som aktiviteter i den enkelte virksomhed. Dette er formodentlig en erkendelse af, at Arbejdstilsynet i sin nuværende form ikke kan udføre tilsynsarbejdet tilfredsstillende og formodentlig aldrig vil få bevillingsmæssige rammer til at gøre det. Hovedprincippet falder endvidere godt i tråd med det almindelige ønske om demokratisk ledelse i alle forhold med deraf følgende begrænsning af den centrale myndigheds indblanding i mange konkrete og trivielle sager.

Lovens område.

Lovens område synes at være udvidet noget. Men det forekommer stadig uklart hvorvidt tjenestemænd er indbefattet.

Virksomhedernes organisering af sikkerheds- og sundhedsarbejdet.

Virksomhedernes organisering af sikkerheds- og sundhedsarbejdet er fastlagt i kapitel 2, §§ 5-13. Bestemmelserne her svarer til, hvad der allerede er gennemført i 1972 ved cirkulære fra Arbejdstilsynet. Det er et af de

punkter, hvor man må tvivle på at lovgivningen er realistisk. Til trods for at disse regler har eksisteret siden 1972 og til trods for at både arbejdsmarkedets organisationer og Arbejdstilsynet har søgt at presse på, har mindre end halvdelen af de virksomheder, der skulle oprette sikkerhedsudvalg, gjort det. Yderligere er der grund til at tvivle på at de oprettede udvalg alle fungerer efter hensigten. Dette fremgår af en undersøgelse som Arbejdsmiljøgruppen har ladet foretage. Det virker ejendommeligt, at lovforslaget tilsyneladende ikke tager hensyn til disse dårlige erfaringer. Yderligere virker det ejendommeligt, at § 6 bruger den kategoriske formulering „skal“ uden at der hertil er føjet nogen strafbestemmelse. Arbejdet i sikkerhedsudvalgene kan lige så vel gøres umuligt ved at de ansatte ikke vælger en sikkerhedsrepræsentant som ved at ledelsen ikke medvirker. Årsagen til denne udeladelse af strafbestemmelse kræver en afklaring. Det er et spørgsmål, om ikke disse bestemmelser havde en meget større chance for at blive ført ud i livet, hvis de indgik som et led i arbejdsmarkedets overenskomster. Man kunne da gennem det arbejdsretlige system lægge pres på organisationer eller personer, der ikke medvirker aktivt til ordningens gennemførelse. Det arbejdsretlige system virker som bekendt meget hurtigere og mere overbevisende end de normale retsinstanser, når det drejer sig om forhold på arbejdspladserne.

Branchesikkerhedsrådene.

Branchesikkerhedsrådene og den hertil knyttede konsulenttjeneste er et af lovforslagets mest konstruktive nyheder. Gennem disse vil det være muligt at yde virkelig effektiv støtte til de helt små virksomheder, hvis ejere og medarbejdere må anses for at være de mest risikoudsatte på arbejdsmarkedet.